

Simfonia sărutului

Ștefan Doroftei Doimneanu

Soarele sărută luna și se duce la culcare,
Ziua își sărută noaptea pe obraz de asfințit,
Întunericul se-aprinde în genuni ca o ninsoare...
O aștept la o-ntâlnire c-un sărut amănunțit.

Stelele sărută cerul cu alai de constelații,
Carul Mic și Carul Mare se salută cu-n sărut,
Un Luceafăr se destinde pozând pentru ilustrații...
O aștept încă să vină cu sărut de dor cerut.

Marea își sărută țărmul vălurind digul și malul,
Farul își sărută zarea clipind des, neîncetat,
Un vapor sărută zarea trimițând în port semnalul...
O aștept privind iar ceasul cu sărutul brevetat.

Vântul îmi sărută fruntea cu răcoarea nopții albe,
Avioane fără trupuri mă sărută cu lumini,
Gândurile-mi fanteziste mă sărută pe silabe...
O aștept să-mi plimb sărutul printre ochii ei senini.

Și deodată mă cuprinde poleind cu foc sătutul
Ce se scurge dintre flăcări ca o voce de pian,
O vioară cântă-n mine, asezând pe strune vântul
Simfoniei ce concertă, în imensul meu ocean.

12.05.2018